

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. CPR-25259-2/ČJ-2024-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. V této věci správního vyhoštění se soud zabývá přezkumem správního uvážení při stanovení délky doby neumožnění vstupu cizinci na území členských států Evropské unie, Islandské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států Evropské unie a smluvních států“).

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

2. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodla dne 30. 3. 2024 pod č. j. KRPE-19113-24/ČJ-2024-170022-SV (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států v délce 1 roku od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Dobu k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států stanovila do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, resp. odpadnutí zákonných důvodů způsobujících nevykonatelnost rozhodnutí. Ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců neshledala důvody znemožňující žalobcovo vycestování.
3. Důvodem uložení správního vyhoštění mělo být zaměstnání žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
4. Proti rozhodnutí o vyhoštění podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a rozhodnutí o vyhoštění potvrdil (dále také „rozhodnutí žalovaného“).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.
6. Prakticky jedinou žalobní námitkou je nesouhlas se správními orgány stanovenou délkou doby neumožnění vstupu žalobci na území členských států Evropské unie a smluvních států. Dle žalobce je stanovená doba jednoho roku nepřiměřeně dlouhá. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nezohlednění všech polehčujících okolností, zejména jeho spolupráce a postoje v rámci správního řízení a délky výkonu nelegálního zaměstnání na území České republiky (necelých šest dní). Žalobce poukazoval na nižší míru ohrožení zájmů chráněných zákonem s ohledem na krátkou dobu nelegálního zaměstnání a na povinnost správních orgánů zjišťovat rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Připustil, že stanovení délky doby neumožnění vstupu podléhá diskreční pravomoci správního orgánu, nesmí jít však o libovůli.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě neuplatnil nové námitky. Navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Přezkum věci soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Žaloba není důvodná.

III.a. Zjištění ze správního spisu

10. Z předložených správních spisů zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
11. Žalobce, držitel cestovního dokladu s biometrickými údaji vydaným Moldavskou republikou, vstoupil do schengenského prostoru bez víza přes rumunsko-maďarský hraniční přechod. Do České republiky přijel dne 22. 2. 2024 za účelem výdělků peněz. Od 23. 2. 2024 pracoval na základě ústní dohody na stavbě rodinného domu v Poličce. Dne 28. 2. 2024 byla na stavbě provedena pobytová kontrola, při které byl při pracovní činnosti žalobce kontrolován. Žalobcův cestovní doklad nebyl opatřen platným vízem. Žalobce nedisponoval jakýmkoliv dokumentem, který by ho opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Žalobce si byl vědom neoprávněné práce na území České republiky. Policejnímu orgánu deklaroval úmysl pracovat v České republice další 2 měsíce. Rodina žalobce (manželka a dvě děti) zůstala v Moldávii, důvodem žalobcova pobytu v České republice byl jen výkon práce.
12. Správní orgány subsumovaly z podkladů zjištěný skutkový stav pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce jako státní příslušník třetí země byl na území České republiky zaměstnán (vykonával pracovní aktivitu vykazující atributy závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v relevantním znění) od 23. 2. 2024 do 28. 2. 2024, aniž byl měl platné oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, ačkoliv bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Uvedly, že vízová povinnost pro pobyt žalobce na území České republiky, jehož účelem je výkon výdělečné činnosti, vyplývá z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 ve spojení s § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti. Povinnost žalobce mít povolení k zaměstnání je dána § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.
13. Současně odůvodnily, že důsledkem rozhodnutí o vyhoštění není nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce a nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

III.b. Přezkum věci – obecná východiska

14. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému*

smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

15. Následkem rozhodnutí o správní vyhoštění je tedy povinnost cizince opustit území členských států Evropské unie a smluvních států a po stanovenou dobu na ně nevstupovat.
16. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců stejně jako uložení povinnosti opustit území není žalobcem rozporováno. Žalobce nesouhlasí pouze se stanovenou délkou doby neumožnění vstupu na vymezená území. Proto soud v souladu se zásadou dispozitivní (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) přezkoumal napadené rozhodnutí pouze v rámci stanoveném žalobním bodem s tím, že rozsah vypořádání je dán mírou precizace žalobního bodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; rozsudky NSS jsou veřejně dostupné na www.nssoud.cz).

III.c. K posouzení správního uvážení o délce doby neumožnění vstupu

17. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.*
18. Podstatou žalobní námitky a předmětem soudního přezkumu je (ne)správné uplatnění správního uvážení správních orgánů o délce doby neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států.
19. Stanovení doby neumožnění vstupu cizince na vymezená území spadá do diskreční pravomoci správního orgánu. V takovém případě soudy ve správním soudnictví přezkouvávají, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
20. Samotné správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
21. Soud současně konstatuje, že žalobní námitka je obdobná s námitkou uvedenou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný odvolací námitku v napadeném rozhodnutí vypořádal.
22. V daném případě mohl správní orgán dle zákona stanovit délku dobu neumožnění vstupu (správního vyhoštění) až na tři roky.
23. Správní orgán prvního stupně uložil správní vyhoštění na 1 rok, tedy v jedné třetině zákonné sazby, a své rozhodnutí odůvodnil (viz str. 9 a 10 rozhodnutí o vyhoštění). Ve prospěch žalobce přihlédl k jeho věku, pohnutce, délce neoprávněného výkonu práce a spolupráci žalobce se správním orgánem. V neprospěch žalobce hodnotil vědomé zneužití bezvízového vstupu do schengenského prostoru, vědomou práci na území České republiky

bez příslušného oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, a absenci závažného důvodu k neoprávněnému výkonu práce.

24. Žalovaný na základě odvolací námitky správní uvážení správního orgánu I. stupně přezkoumal, stanovenou dobu shledal přiměřenou okolnostem daného případu a rozhodovací praxi v obdobných případech. Ohledně délky doby neoprávněného zaměstnání žalobce rozvedl argumentaci správního orgánu I. stupně tak, že v případě neprovedení pobytové kontroly by neoprávněné zaměstnání žalobce trvalo minimálně další dva měsíce. Dále poukázal na absenci soukromých či rodinných vazeb žalobce k České republice a existenci jeho rodinného zázemí v domovské zemi. Zdůraznil, že ekonomický dopad správního vyhoštění do života žalobce je zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
25. Dle soudu v daném případě správní orgány meze správního uvážení nepřekročily ani správní uvážení nezneužily. Správní orgány délku doby neumožnění vstupu žalobce na stanovená území stanovily v rozmezí zákonné sazby při zohlednění okolností rozhodných pro správní uvážení majících oporu ve správním spise. O libovůli tedy nejde.
26. K žalobnímu tvrzení žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ve spojení s rozhodnutím žalovaného) je nepřezkoumatelné pro nezohlednění všech polehčujících okolností na straně žalobce při stanovování délky správního vyhoštění, soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal. V daném případě správní orgány uvážily okolnosti mohoucí mít vliv pro stanovení délky doby správního vyhoštění, které vyšly ve správním řízení najevo, včetně žalobcem výslovně zmíněné spolupráce a postoje v rámci správního řízení a délky neoprávněného výkonu zaměstnání.
27. Povinnost správních orgánů zjišťovat rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (§ 50 odst. 3 správního řádu), na kterou žalobce poukázal, není bezmezná, vždy je spojená s konkrétním případem. Sám žalobce neuvedl další konkrétní okolnosti, které by mu měly polehčit a k nimž by žalovaný měl přihlédnout, ale nepřihlédl, a takové okolnosti nevyplývají ani ze správních spisů.
28. Prokázaná několikadenní doba trvání nelegálního zaměstnání žalobce, která by v případě neprovedení pobytové kontroly zřejmě trvala déle, dle tvrzení žalobce ještě dva měsíce, stejně jako doznání a spolupráce žalobce ve správním řízení se odrážejí v uložené délce správního vyhoštění odpovídající jedné třetině zákonné sazby. Dle soudu přiložily správní orgány těmto žalobcem výslovně zmíněným polehčujícím okolnostem náležitou váhu v kontextu dalších v řízeních zjištěných okolností.
29. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že správní úvaha správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem, nebyla zneužita a skutečnosti, o které správní orgán opírá své posouzení, byly řádně zjištěny z podkladů založených ve spise. Stanovená doba neumožnění vstupu v délce jednoho roku je přiměřená individuálním okolnostem daného případu.

IV. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

30. Soud shrnuje, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobenou překročením správního uvážení při stanovení délky doby neumožnění vstupu žalobce na území členských států Evropské unie a smluvních států ze strany správních orgánů.
31. Ze shora vyložených důvodů má soud žalobu proti napadenému rozhodnutí za nedůvodnou. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 31.červenec 2024

Jaroslav Vávra v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.